

zondag 17 juni 2018

Vandaag vlieg ik weer naar Ghana.

Solo dit keer.

Hoewel?

Als Afrika je toelaat tot haar "systeem" dan staan er zichtbaar en onzichtbaar ontelbare mensen klaar om je daar veiligheid te bieden.

En dus is het "gewoon" weer "thuis komen".

"Afrika virus"?

Een virus is iets wat zich in je vermenigvuldigt.

Terwijl wat ik bedoel, is iets wat zich van jou ook daar intensiveert in Afrika zelf.

Hoe leg je dat nou uit?

Misschien gewoon maar niet uitleggen.

Ervaren.

Genoeg "filosofie-van-de-koude-(en natte)-grond".

Het wordt weer een heel programma. Voornamelijk het landbouwprogramma zal de aandacht vragen.

Even een korte samenvatting.

In 2016 zijn we gestart met het realiseren van enkele projecten waarmee de mensen in het Fetentaa UNHCR Refugee Camp zelf in staat worden gesteld om de kosten voor onderwijs en voeding voor hun kinderen, zelf te dragen.

Voor het landbouwproject ben ik als niets-daarvan-wetend-medicus-practicus gedoken in contacten met de TU Delft, de Kwame Nkrumah University of Science and Technology, de financiële wereld van fondsen en fund raising, landbouwmechanisatie etc. etc. etc.....

Dankzij een donatie van een bevriend fonds, ik moet nog checken wie allemaal vernoemd wil worden en wie niet, zijn we nu in staat om het startbedrag voor de huur van het land te betalen.

Fund raising voor alle andere benodigde investeringen, lopen nu.

We hebben de keuze gemaakt de resultaten daarvan nu niet af te wachten, maar het land z.s.m. ter beschikking te stellen van de coöperatie, om ervaring op te doen met coöperatief werken.

Het huurcontract moet worden goedgekeurd en er dient voor de coöperatie een bankrekening te worden geopend. We gaan kritisch kijken wie daarin tekenbevoegd gaat worden.

Er zal gekeken worden of er goede gebruikte tractoren te koop zijn voor een redelijke prijs. Dirk heeft geleerd zijn "white nose" niet eerder te tonen dan nadat onze Ghanese vrienden een goede prijs hebben bedongen. In aanwezigheid van een "obroni" als ondergetekende gaat de prijs gegarandeerd drie keer omhoog!!!

Vanuit de Aeres Hogeschool voor Landbouw te Dronten hebben we al landbouwtechnische adviezen gekregen omtrent de te verbouwen gewassen in de startperiode. Gaan we mee aan de slag.

De tailor group zal onderwerp worden van een stevig onderhoud. Ze hebben nog steeds geen goed team, terwijl er een hoop potentieel aanwezig is. Best interessant om een groep uit een andere cultuur uiteindelijk zich te laten ontwikkelen. Ik geloof er wel in, maar ze hebben nog veel te leren en veel ondersteuning nodig.

De sportgroep gaan we
bijstaan in het oprichten van
een overkoepelende
sportvereniging.
Niet alleen de voetballers,
niet alleen het vrouwen-
handbalteam.
Een goede sportvereniging is
een sociaal gebeuren waarin
ook de kleinste kotertjes die
noodzakelijke structuur en zo
mogen vinden.
Addison is een getalenteerd
en bevlogen trainer, maar
geen organisator.
We gaan hem helpen.

En niet te vergeten voor wie we het allemaal doen.
Kinderen die anders geen kans hebben.

Kinderen voor wie ik, sorry Willem en Nicole, in strijd met het tanden-poetsprogramma
een paar kilo "Biggetjes" heb meegenomen.
Altijd een onbeschrijfelijk feest om 400 kinderen weer kleverig te zien worden!
Gregory gaat ze woensdag, World Refugee Day, in het kamp uitdelen.
Op zijn verzoek dien ik daarna handenvol stuiterballetjes dezelfde menigte in te werpen.
Chaos!!!!
Maar zo leuk.....

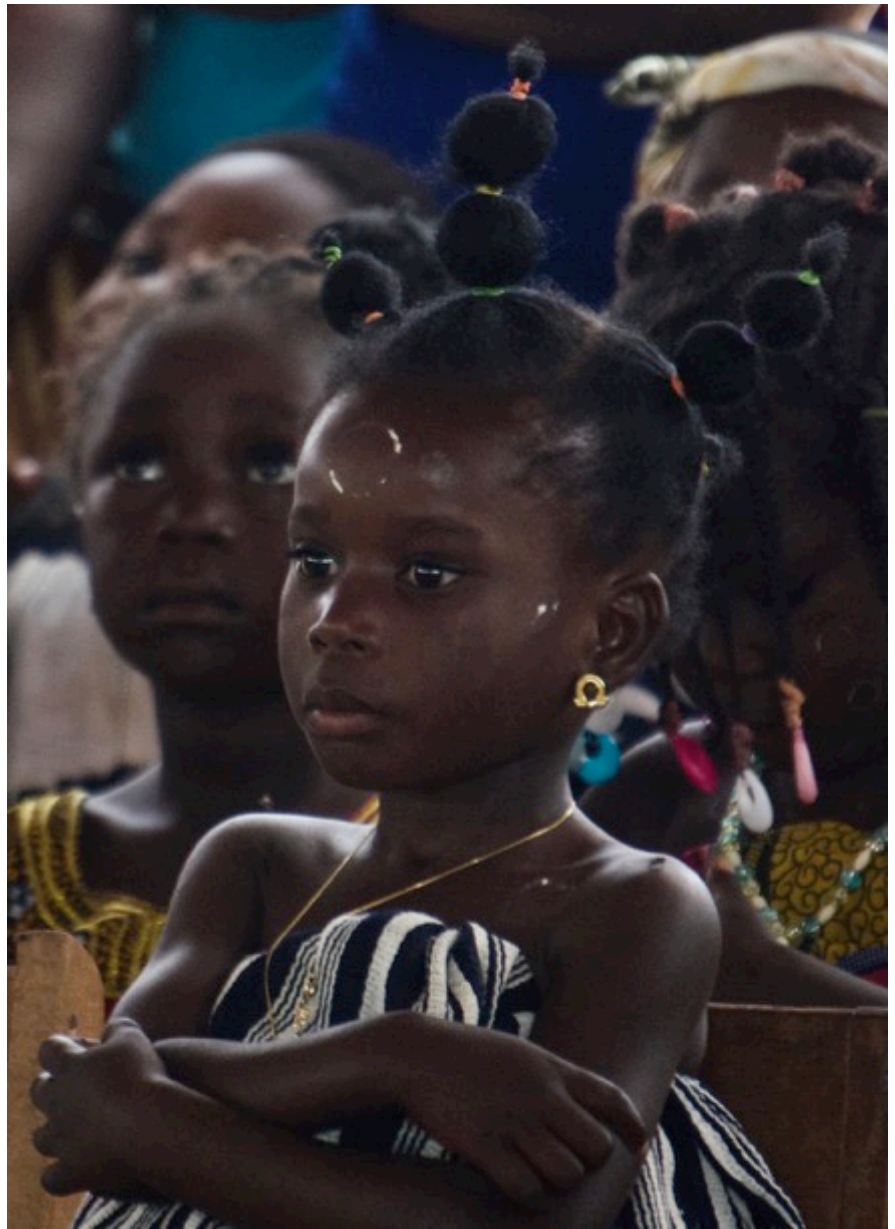
En de koffers ontploffen ook nog eens door een paar duizend kleine pennetjes in de vorm van emoji's.

Vraag me niet hoe alles er in paste.

Het lukte....

Ik wil ook nog even checken of alles nu correct loopt voor die kinderen die we een jaar geleden m.b.v. een hartecho in twee hospitals hebben geselecteerd om te worden gepresenteerd aan Save a Child's Heart.

Recent kreeg ik bericht dat vijf kinderen in ieder geval naar Israël gaan om daar een levensreddende ingreep te ondergaan. Zij krijgen de kans om volwassen te worden.

A close-up photograph of a newborn baby lying on its back. The baby is wearing a white diaper with a green waistband. Its right arm is extended upwards, and a small white medical device is attached to the forearm with a piece of white tape. Another piece of white tape is visible on the baby's forehead. The baby is resting on a white fabric with a black geometric pattern.

Gek, dat ik na zo'n reis af en toe een beetje niet aanspreekbaar ben?

Dat gekke continent waar je je mag afvragen wat Jezus heeft te maken met Khadaffi.

A man in a dark shirt is using a large wooden pestle to pound cassava in a mortar under a thatched roof. Several women are present, one in a yellow apron and another in a blue shirt. In the foreground, there are several yellow jerrycans and a blue bucket. The scene is outdoors with trees in the background.

Waar ook de interactie tussen willekeurige mensen indrukwekkend is.
Op straat "LEEF" het.
Kijk eens in Nederland, gefocust op "interactie", in een winkelstraat?

En dus staan vanavond Tony en Richard me "gewoon" even op te halen op het vliegveld.
Acht uur met de bus!

Morgen met Tony met de
V.I.P. bus onbeschoft vroeg
naar Sunyani.
Voorzien van veel kleurige
gordijntjes en een vreselijke
Ghanese soap op het screen.
Door de aankleding door mij
gewoon omgedoopt tot de
"hoerenbak"!
Heb er zin in.

Ik schrijf dit allemaal onder het genot van de allerlaatste sashimi en koele witte wijn
voor de komende twee weken.
Ik moet er wederom een pietsie in komen, maar hoop jullie de komende weken een
indruk te geven van wat ik beleef.

Wordt vervolgd.....

dinsdag 19 juni 2018

Gisteravond aangekomen in Berekum.

Gewoon een busreis van een dag.

Hoewel?

Zondagavond was ik door Tony en Richard allerhartelijkst ontvangen op het vliegveld van Accra.

Men had ervoor gekozen nu een hotelletje te kiezen in Tema. De prijzen zijn daar lager dan in Accra.

Prima hotel.

's Morgens wreed gewekt omdat Tony het licht volop aan deed!

Er was een taxi gebeld naar het busstation in Accra.

Meteen het eerste probleem, want het was maandagochtend en de maandagochtendfile in Accra staat garant voor zeker een anderhalf uur lang in een taxi te mogen zitten.

Dan is de eerste bus naar Sunyani al vol!

Uurtje wachten met elkaar op die twee vierkante meter met schaduw in de diesellucht van het lokale vervoer.

Rond 10AM eindelijk op weg.
Gregory zou ons dan rond 5PM in Sunyani kunnen opwachten.
Na een dag in een fantasievol aangeklede bus met een overdaad aan schreeuwerige Ghanese soapseries op het scherm voorin.
Ging wat anders.....
Na nog geen twee uur rijden parkeerde de hele handel ergens bij een tankstation.
De motor was oververhit.
Alles de bus uit.
Plassen kan daar ergens achter dan muurtje. Ga gewoon op de lucht af.
Wijst zich vanzelf.....

Die tank is niet voor een flushing systeem. Alles droogt gewoon in zon en dat intensiveert heel effectief de geurlokalisatie!

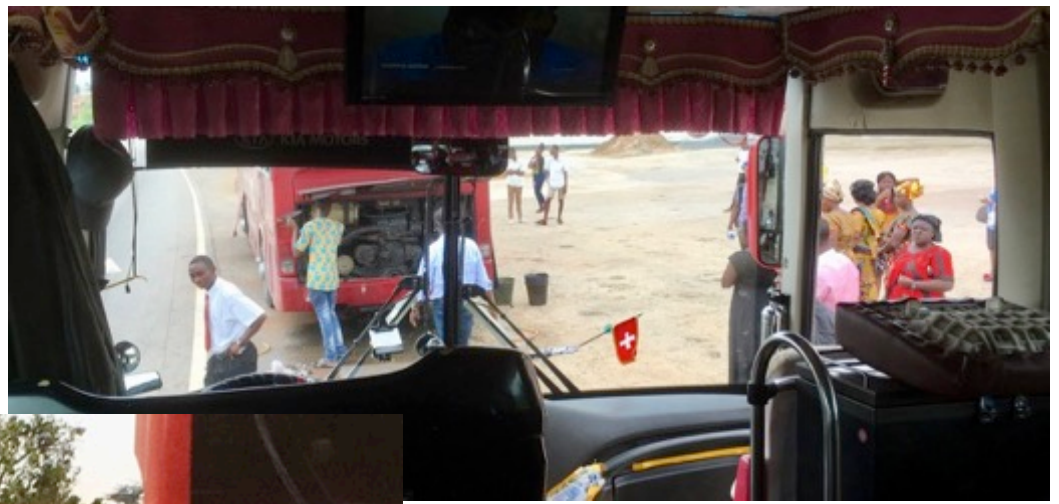

Intussen wordt het koelwater uitgebreid vervangen. Evenals een aandrijfriem, die bij de eerste startpoging een heel eigen leven ging leiden.

Alles onder grote belangstelling van passagiers en nog enkele assiterende V.I.P. buschauffeurs.

Na een anderhalf uur was alles weer rijklaar om na een uurtje rijden te stoppen bij een collegabus met hetzelfde probleem.

Het geheel herhaalde zich nog meerdere malen bij ieder tankstation.
Het geeft weer andere kijk op de behoefte aan water in Ghana....

Om een lang verhaal kort te maken, Uiteindelijk begaf de bus het 5 km voor Sunyani definitief!!!!

Ik had bovendien onderweg al meer dan mijn dagelijkse portie Ghanese soapseries gehad, waarin ze elkaar voortdurend staan af te bekken.

Vinden ze geweldig!!!

Om 8 AM hebben Gregory en Tony Boateng ons maar met hun UNHCR-wagen opgepikt en naar Berekum gereden.

Dora had daar al geruime tijd moeten wachten met de maaltijd, maar het biertje was intussen goed koud geworden!

Vanmorgen weer door de gebruikelijke Afrikaanse kolereherrie gewekt.
Als dan weer eens in het hele dorp de stroom uitvalt daalt er een weldadige rust over Berekum!
Zal wel tijdelijk zijn.

Straks naar het kamp, waar ik in ieder geval de afgestudeerde studenten ga ontmoeten.

Wordt vervolgd.....

dinsdag 19 juni 2018

Dumsor.

Geen stroom.

Nergens.

Soliede in de hele regio.

Nog net water, niet warm, voor de ochtenddouche.

Daarna emmertjes water naar de kamer voor toilet etc.....

Ghana.....

Maar Gregory was er om 10:05!!!!

Wederom luid applaus en een grijnzende Tony Boateng.

Naar het kamp.

Samen met de nieuwe camp manager. Hierover later meer.

Het belangrijkste punt was de ontmoeting met onze eerste studenten, die nu hun examens hebben gedaan.

Geweldig.

Touching moment!

Zeker toen ik de pennen met hun naam overhandigde....

En toen vond de nieuwe camp manager het nodig ook wat te zeggen.
Memorerend aan het feit dat deze studenten nooit wat voor hun opleiding hadden hoeven te betalen en hij voor zijn studie had moeten werken.
Dat deze jonge mensen gewoon even hun ouders hadden verloren en zo, was meneer een beetje vergeten.
Ik zag onze jonge mensen achteruit deinzen en Gregory onrustig worden.
Toen hij geen geluid meer gaf, was hij voor mij.
Ik schijn iets heel rustig te hebben gezegd, waarna hij stil werd, Gregory zat te knikken en onze studenten tranen in de ogen hadden.
Ik haat rechts-populistische praat van dat soort.....

Daarna arrangeerde Gregory heel demonstratief dat ik nog alleen met de studenten mocht praten.
Hoogtepunt van de dag!

Dumsor.
Dus ook St Alban's Clinic heeft geen stroom.
Geen licht.

Ook niet 's nachts als er iemand een beetje moet bevallen.
Terwijl alle medicatie vrolijk staat op te warmen, voor zover niet provisorisch in de koelbox voorzien van ijsblokken.
Geen idee waar ze die vandaan hebben.
Heel Berecum heeft geen stroom!

Buiten staat nog een stukje nostalgie in de tropische hitte op te warmen. De container die we op onze kosten in 2015 hebben verscheept met computers, stoelen en tafeltjes die het

CCNV in Harderwijk anders, conform onze consumptiemaatschappij, op de vuilnisbelt had laten belanden.

Het wordt nu allemaal gebruikt!!!

Dumsor in St Alban's Clinic....

Mogelijk zijn zonnepanelen een oplossing voor dit, deels levensbedreigende probleem?

Toen werd geopperd om ook eens te kijken naar een tv voor de wachtenden in de wachtruimte, heb ik een kleine causerie gehouden over iets met prioriteiten en zo.... Er zijn grenzen aan wat redelijk is....

Terug naar Ben Rose Hotel.

Onderweg nog een slogan op een niet-zo-veilige schoolbus ontwarend, die ons uit het hart is gegrepen.

Terwijl in Greg's UNHCR kar nog wat goed bedoelde adviezen op het dashboard leesbaar zijn.

Tony's speed limit is bepaald geen 80km/hr en als je met minstens vier man op de achterbank zit geperst is een seatbelt enkel iets wat je kent van "horen zeggen"...

Daarna nog uitgebreid met Addison gediscussieerd over de noodzaak van een echte sportvereniging i.p.v. het steunen van slechts een aantal individuen die denken dat ze de nieuwe Ronaldo's of Messi's zijn.
Muntje is gevallen!

Het licht ging met een einde van de dumsor ook hier weer aan.
Dora had heerlijk gekookt. Samen met Tony eten met het rechter-handje....

Nadeel van het terugkeren van de stroomvoorziening?

Een nabije kerk gaat koormatig weer luidruchtig oefenen, terwijl de lead singer onvoorstelbaar vals krijst.

Nog veel oefenen, maar niet nu.

Morgen een meer officieel programma.

World Refugee Day.

Iets met een overmaat aan officials in het kamp.

Greg is nu al nerveus.

Wij gaan gewoon “biggetjes” uitdelen en handen vol stuiterballetjes de kindermenigte in werpen.

Kennen ze al van me.

Heb er zin in.

Wordt vervolgd.....

woensdag 20 juni 2018

Ochtendgloren in Afrika.

Om 5AM gaan de geluidssluisen van de lokale moskee vol open!

Na een uur is dat geluid gelukkig weer gedimd.

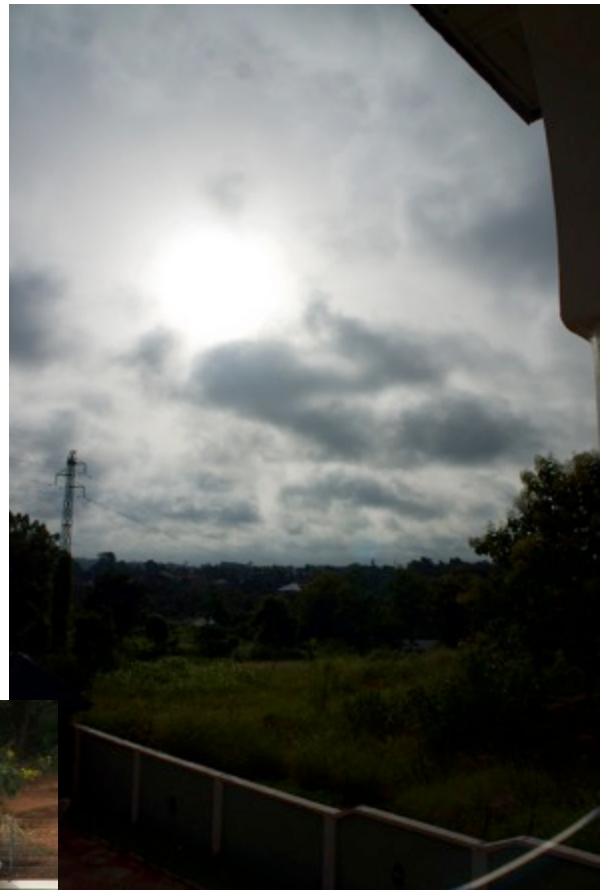
Maar dan meent de concurrentie van de geluidsruimte gebruik te moeten maken om een uren durende boodschap de ruimte in te schallen.

Wen je geleidelijk gewoon aan.

De zon komt omfloerst op....

Tijd om een douche te nemen.

Klein westers misverstand, uit die tank daar komt niet het geplande warme water.....

Wel barst daarachter plots een gigantische herrie los omdat iemand van z'n baas opdracht heeft gekregen een bosje om te zagen met een overmaatse kettingzaag. Niet alleen beschermende kleding ontbreekt, ook de geluidsdemper en de gehoorbescherming!!!!

Ghana.....

Om 9:30 AM zouden we worden opgehaald.

Iets met een Gregory factor, eufemisme voor een stief kwartiertje vertraging.

Mag ook een ietsje meer zijn.....

Vandaag World Refugee Day in het kamp.

Dat betekent een overmaat aan speeches van "hooggeplaatsten". Gelukkig ook een stuk cultuur.

Ik ga jullie inhoudelijk maar niet met alle woorden vervelen.

Vandaag maar weer eens een "deeltje" met foto's.

En toen was het tijd voor
mijn hoogtepunt van de dag.
De chaos met het geven van
“Biggetjes” en
stuiterballetjes.

De beelden spreken voor
zichzelf...

Lekker een “deeltje” met voornamelijk plaatjes.

Nog meer gedaan?

Uiteraard.

Mensen gesproken die me aanspraken met “ik ben toch je vriend”?

Jij kunt me meenemen naar Nederland.

Nou, nee.

Duik in de achtergronden en ontwaar dan een intens diepe frustratie van “being a refugee and an Ivorian in Ghana”.

Ik moet me eens gaan verdiepen hoe je het zelfbewustzijn en zelfvertrouwen in zo’n negatieve spiraal, ondanks onze projecten, toch positief kunt beïnvloeden.

Wil het nu bij plaatjes houden.

Wordt vervolgd.....

vrijdag 22 juni 2018

Het “deeltje” van gisteren.
Het werd gisteren wat laat.
Excuses alvast, dit deeltje zal wat beknopt zijn met weinig foto's.
De ochtend begon weer met de gebruikelijk overdosis decibellen tot de stroom weer eens uitviel.
Dat is het enige aspect wat ik van dumsor waardeer.
Gregory was het gebruikelijke uurtje later.
Het programma vermeldde eerst een meeting met UNHCR-vertegenwoordigers.
Deze meeting was uiterst kort.
Zittend op een stapeltje plastic stoeltjes.

Bega niet de fout er één af te halen en die te gebruiken. Dan lig je binnen een seconde ruggelings in het stof.
Ieder stoeltje is ergens gebroken, maar als je er vier op elkaar stapelt zijn ze met beleid “zitbaar”
Het belangrijkste van deze kortstondige ontmoeting was de UNHCR-wens

om onze projecten ook in andere kampen te overwegen.
Volgende week spreken we elkaar langer in Accra.

En toen moest er even een probleem worden opgelost.
In een Senior High School hadden enkele vrouwelijke Ivoriaanse studenten elkaar op de bek getimmerd.
Wordt niet zo gewaardeerd.
Ze waren allemaal opgeroepen in het kamp met hun ouders.
Een soort hoorzitting.

In de daarvoor gereserveerde computerklas.

Inhoudelijk zal en mag ik er niet op ingaan. Het gaf me een diep inzicht in onder de oppervlakte actieve problematiek. Het gaf me een idee hoe kinderen in deze cultuur

worden gecorrigeerd. Niets op aan te merken in deze situatie. Wat duidelijk werd afgesproken is, dat problemen tussen kinderen onder de verantwoordelijkheid van de ouders dienen te worden opgelost. Moest even aan de tegenstelling hiermee in Nederland denken, waar dit principe veel rekbaarder wordt gehanteerd.

En toe was het al laat in de middag.

En moest Gregory zich nog even langs een menigte individuele “probleemaanbieders” werken, voor we in de wachtend auto mochten plaats nemen.

Terwijl er nog steeds een generator noodzakelijk herrie staat te maken omdat de stroom nog steeds niet is hersteld...

In het hotel was dat echter snel wel weer op orde.
 En toen kwam Agnes uit Drobo.
 En toen werd het laat....
 "Je gaat dit keer alleen naar Ghana?"
 Alleen?
 Ben hier nooit alleen.

Straks naar Sunyani.
 We gaan werken aan het huurcontract van het land voor de landbouwgroep en de bijbehorende bankrekening.
 Dus ook even naar het secretariaat van de bisschop.

En iets met "pork"?

Wordt vervolgd.....

vrijdag 22 juni 2018

Dagje Sunyani.

Gregory was vannacht in het hotel gebleven.

Toch was Tony Boateng een uurtje later.

Er was weer eens een kind aangereden.

Moest hij opzoeken in het hospitaal.

Afrikaans verkeer.....

Aan de wegwijk wachtend op Tony moest Gregory nog even aan een collega wat geld overmaken voor twee studentvluchtelingen die weer in een ander hospitaal waren i.v.m. malaria.

Naar ze kijken kost niets.

Diagnostische middelen en medicatie moeten eerst door de patiënt worden betaald!

Betaalde hij dus uit eigen zak.

En wat doe je dan????

Sunyani.

Eerst naar het secretariaat van de bisschop.

De bisschop zelf was er niet, maar we moesten wat papieren hebben van de vicar general. Niet iets om leuke foto's van te maken, maar deze man is echt geïnteresseerd in wat we doen had nog enkele waardevolle adviezen t.a.v. het huurcontract voor het land.

Achter het secretariaat toonde Tony ons nog even een tailor shop, zoals die wel behoort te zijn.

Perfekte organisatie, goed geordend, maken prima dingen in massaproductie.

Wat een verschil met de tailor group in het kamp.

Volgende week met die groep een boeiende meeting.

Heb er zin in.....

Gewoon zoals het hoort te zijn.
Eerst volgende week de tailor group spreken.

Vervolgens stond een bezoek aan de landlords van het landbouwland op het programma. Ondanks mijn "white nose" ging de prijs niet omhoog. Alle suggesties voor het contract zullen worden ingevoerd en dinsdag lijkt dat klaar te zijn. Alles in een Afrikaanse entourage met overmaat bureau, overdaad papier en een rammelende ventilator voor de hitte.

Intussen is de bankrekening ook een feit!

Aanleiding om ons favoriete etablissement te bezoeken.
Iets met "pork" en zo.
Kwamen we maandag niet aan toe.

De verse ingrediënten kennelijk zeer recentelijk “onthaard” op een subtiel houtsvuurtje.

Die bereiding zullen we de lezertjes met een wat zwakkere maag dit keer maar onthouden. Zie hiervoor een ouder reisverslag.

Maar dan staat er ook wat te pruttelen.

De belangrijkste ingrediënten worden in dit kookgerei bereid.

Echt, het is
lekker....

Plaatjes van de
infrastructuur van
dit restaurant,
zoals de sanitaire
voorzieningen,
laat ik dit keer
maar achterwege.

Echt vorderingen gemaakt vandaag!
Vanavond even relaxen.
Morgen een taxi naar Drobo om het nieuwe huis van Agnes te zien.
Morgenavond met Gregory en Tony "life music"

Wordt vervolgd.....

zaterdag 23 juni 2018

Zaterdag.
Geen werkdag.
Vanmorgen kwam het ontbijt
weer in het bekende plastic
mandje met een stukje vitrage
als afdekking.

Na opening ontrolt zich een tafereeltje
met verrukkelijke dagverse mango's,
pannenkoekjes en die onvermijdelijke
Nescafé zakjes om de maag na de
dagelijkse Malarone nog meer te testen.

Junior kwam me gezelschap houden,
maar had na een whiskey-avond vooral
peper nodig om een bepaalde smaak in
z'n mond te wijzigen.
Afrikanen.....

Hij regelde en passant nog wel een goede
taxi naar Drobo.
Intussen werd hij door Tony gebeld om
dat vooral veilig en betrouwbaar te
regelen.
Tony waakt over mij.....

En dus de
bekende weg
naar Drobo.

Met slingerende balletjes achter de voorruit....

.....en een
gestrande V.I.P.
bus in de berm.

Waar kennen we
dat ook alweer
van?

Het weerzien met Agnes was decibelrijk.
De rondleiding door haar nieuwe familiehuis
boeiend.
Eerst haar kamer...

Agnes!!!!!!!!!!!!

Maar zo'n dinner-is-served-trommeltje is wel
verrekte handig!

Dinner.

De keuken.

In onze maatschappij is dat het belangrijkste wat in een huis moet worden verbouwd en gemoderniseerd.

Zoek de tien verschillen.....

Zo gaat koken ook best.

Straks nog wat plaatjes van een "outdoor kitchen".

De voordeur dient immer
indrukwekkend en
glimmend te zijn.
De rest is minder belangrijk.

Daarachter flikkert dan
iedereen zijn/haar schoeisel
neer.

Heel veel ruimte en heel veel zoi.
En heel veel mensen die komen binnen rollen.
Francis en Yaw weer ontmoet en omdat er voetbal op tv was, werd het nog voller.

Buiten wordt rondom een poging gedaan iets met een moestuin te creëren.

En zoals overal in Afrika, hangt overal was te drogen.

Even de rokerige omgeving in.
Waar die rook vandaan kwam werd ras duidelijk.

Culinaire activiteiten!

Iets met koeienhuid die wordt gedroogd en gerookt om daarna knetterhard in stukken te worden gehakt en te worden verwerkt in stew.

Als je het ziet eet je het nooit.

Ik schijn het in Drobo meermalen in een smakelijke stew te hebben genuttigd, zonder kwalijke gevolgen....

Tja.
Paul, dit is jouw “Beroemde Keuken”
Ook voor mij zijn er grenzen.
Deze weken ben ik best blij met Dora.

's Middags met Tony weer terug naar Berekum.
Op onze echomachine nog even wat naspeuren over de vijf in Israël geaccepteerde kinderen.
Hun ouders worden de eerste week van juli bezocht door de SACH vertegenwoordiger.
Het gaat echt lopen.
Ik spreek hopelijk Save a Child's Heart volgende week nog in Accra.

De taxi terug.

De seat belt is enkel cosmetisch.
De weg is stoffig.
Geen enkele meter in het dashboard functioneert.
Geen enkel lampje brandt.
Enkel de lampjes die NIET moeten branden.
Die gloeien met een aandoenlijke opgewektheid.
En de radio is met Afrikaanse muziek ternauwernood in staat het geluid van alle losse onderdelen van het vehikel te overstemmen.

Gregory wil vanavond naar "live music".
En morgen vroeg naar de kerk in Sunyani.
Of het gaat lukken?

Wordt vervolgd.....

maandag 25 juni 2018

Gisteren gewoon even niets tot weinig gedaan.
Iedereen was behoorlijk afgemat.
Vandaag weer aan de bak.
Uitsluitend meetings in het kamp.
Er waren nog een paar duizend Emoji pennetjes mee.
Voor ze in de auto lagen, stond er al een op het dashboard.
Afrikanen en kleurtjes.....

Een hele tas vol en in Zwolle liggen er nog meer.

Overhandigen hier gaat immer officieel en dus met foto's die ik eerder aan het Stan-Huygens journaal zou toeschrijven dan aan mijn "deeltjes".
Toch altijd weer leuk om te doen.

Ook een sporttas vol sportkleding mocht op die wijze van eigenaar wisselen.

Niet nadat Addison het eerst even had aangetrokken.

Daarna was eerst de tailor group aan de beurt.
 Natuurlijk is je mobieltje altijd het belangrijkste.
 Maar voor het eerst in anderhalf jaar traden ze op als een team.
 Spraken ze als een team.
 Waren we allemaal positief gestemd.
 Ik zal jullie niet vermoeien met de inhoud van de meeting, maar ze zijn voor het eerst gedreven en wij zijn daardoor ook weer geïnspireerd.
 Het was weer een voorbeeld van het uitgangspunt, dat je consequent moet blijven, geduld moet hebben en eerst moet investeren in tijd en vertrouwen.
 Daarna eindig je hier met gezamenlijk gebed.

En dat doet me wat.....

Er was geen tijd voor een kleine pauze.
Meteen door naar de landbouwgroep.
Die waren al een team.
Ze zijn op de hoogte gebracht van de vorderingen.
Ik geef Gregory morgen een lijstje suggesties van experts in Nederland hoe ze het beste zouden kunnen starten als collectief.

Het belangrijkste in hun training en begeleiding zal worden om ze als collectief commercieel te laten denken.
Gaan we eveneens voor....

Tony kwam na z'n nachtdienst ons nog even steunen en ging daarna weer naar z'n volgende nachtdienst.
Hij is geweldig en hamerde er nog even in waarvoor wij en zij het allemaal doen.

Dit soort mensjes.....

De boodschap landde.

Ook als silhouet is Tony karakteristiek....

Tenslotte was er de meeting met de sportmensen. Hier is nog veel te doen. We zullen nog veel tijd moeten investeren om ze creatief te laten denken i.p.v. alleen maar problemen te signaleren en te presenteren. Gaat lukken. Addison snapt het al. Overigens heeft Gregory het voor elkaar dat morgen de egalisatie van het sportveld wordt afgerond.

De contractor had zijn geld al en deed niets meer. Even een briefje met vermelding van de advocaat van de Diocese deed wonderen.

Nog veel werk te doen, maar de resultaten deze weken zijn tot nu geweldig. Morgen nog een dag werk in het kamp. Woensdag naar Accra....

Wordt vervolgd.....

dinsdag 26 juni 2018

De laatste dag in Berekum en kamp.
Morgen voor een paar dagen naar Accra.
Morgen dus voornamelijk reizen.
Ik kijk wel of daar nog iets voor een “deeltje” in zit.

Het stond er, met een breed lachende Stephen, prima bij.

Alles werkte.
Er was alleen een probleempje met de reagentia om de x-ray prenten te ontwikkelen.

Hoor ik daar iets van “gimmy”?

Gregory was er al om even na 9AM!
Er was iemand mee van Vodacom om de mogelijkheden van een WiFi-installatie in het kamp te onderzoeken.
Los van alle FaceBook-gedoe zou dat best een meerwaarde kunnen zijn.

E.e.a. zal dan op de plek komen van het oude kliniekje waar Sr. Judith voorheen de scepter zwaaide.

Echter eerst nog even het anker uitgewooid in het Holy Family Hospital om de situatie te bekijken van de tandartsinstallatie die daar oktober jl. Is gebracht.

Nog even rond gekeken.
Uhhhhhhh.....
Stephen!
Het is hier een dentist office....
Geen zoo.....

Stephen!!!!!!

Afrika.....

In het kamp was er recent een probleem ontstaan na een gigantische stortbui. Muren van huizen waren “gewoon” even weggevaagd. Deels een kwestie dat specie hier hoogstens een “theelepeltje” cement krijgt.

Maar ook de hechting is gewoon abominabel. Terwijl de “stenen” gewoon met een bui wegspoelen. Ook niet verwonderlijk als je weet, dat die uit stukken natte aarde in de zon worden gedroogd. Niet meer dan dat.

Een combinatie, naar mijn idee, van gebrek aan geld voor goede materialen en een gebrek aan goede techniek.

Weet iemand van mijn lezertjes hiervoor in dit soort situaties een oplossing?

In een hoek van het kamp ontwaarde ik nog een andere activiteit.

Van casavepulp wordt een soort meel geperst door er in een pers alle water uit te halen.

Iets voor die “beroemde
keuken”
Een stank!!!!!!!!!!!!
Vooral met een overdaad
aan
vliegen.....

In de schaduw rustte Tony Boateng een beetje uit.

Terwijl er met de voetballers van het kamp en de toekomstige sportclubbestuurders een discussie gaande was over de voortgang van de ambities van de voetballers. Iets met “jullie-zijn-geen-sportclub-en-jullie-moeten-nu-zelf-een-plan-maken-in-hoeverre-de-individuele-ambities-de-kansen-van-een-groot-aantal-kinderen-in-de-weg-mogen-staan”. Of zoiets.

Er zijn muntjes zachtjes aan het vallen.....

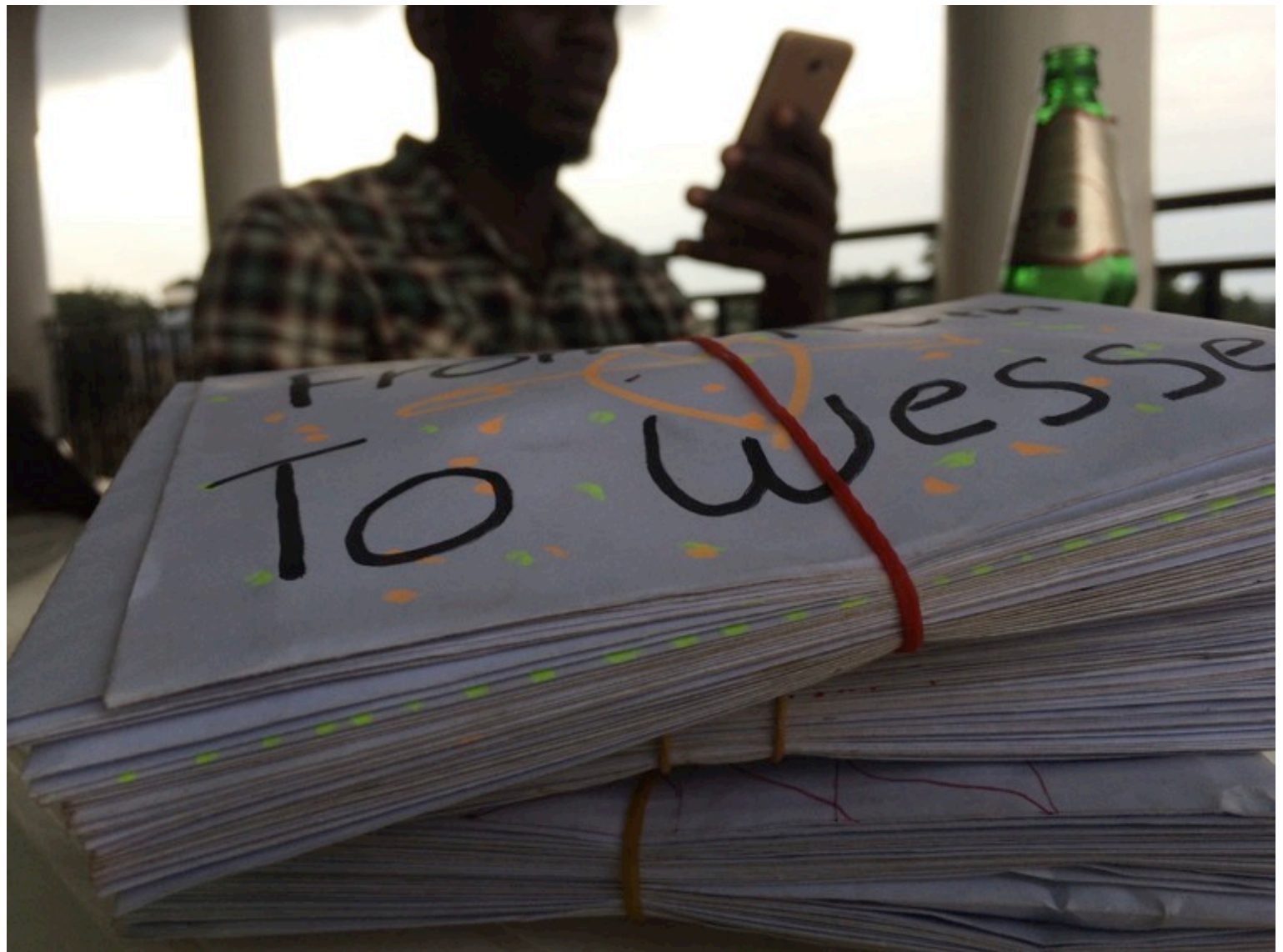
Het sportveld is inmiddels in opdracht van de contractor een pietsie gekortwiekt.

Er liggen nu, onder het dreigement met een advocaat, twee opties. Of de contractor maakt het binnen een week af. Of hij betaalt het geld terug, waarmee dan equipment wordt gehuurd om alles af te maken.

Vroeg terug naar Berekum.

En dan komt uiteraard Jackson nog even om een paar uurtjes op zijn wijze te discussiëren.

En vervolgens Addison met brieven van kinderen aan leerlingen aan het CCNV.
En enkele honderden foto's van het tandenpoetsproject, evenals videoclips waarbij je geen droge ogen houdt.

Gaan we echt iets mee doen.

Agnes is nu in een tropische bui onderweg naar hier.

Laatste avond.

Alleen in Ghana???

Contradictio in termines.

Wordt vervolgd.....

woensdag 27 juni 2018

Vandaag een simpel "deeltje.
Alleen maar gereisd.

Het eindresultaat.

Om 9PM "geland" in Somhere Nice in Accra.
We zouden vroeg in de ochtend vertrekken.
Werd 11:30AM. Iets met Gregory en zo.
Boeiende rit die weer een duidelijk beeld gaf van het Afrikaanse verkeer.
Halverwege lag weer een vrachtwagen op z'n kop in de berm.
Net gebeurd.
Publiek erbij....
Cabine verfrommeld tot iets waarbij je je niet wilt voorstellen of daarbinnen nog iemand leeft....
Daarna werd het donker.
Massa's voertuigen zonder enige verlichting en/of reflectoren.
En als er al licht was, dan op verblindende stand.
En dan geeft een zootje idioten hier nog vol gas.
Tony bleef gelukkig kalm en betrouwbaar.
Genoeg ellende hier op de straat gezien.
Nog iets?
Een stukje voor Kumasi stond een klein groepje mensen aan de kant van de weg.
Een vrouw in het zwart met een slap kind ondersteboven over de schouder....
Vol in de ankers!
Tony er uit.
Vrouw erin en Tony met een hoogstens eenjarig meisje wat ternauwernood de ogen open deed.
Gloeide en rilde.
Malaria.....
Het geheel afgeleverd bij een health center verderop.

Natuurlijk geen health insurance card.
Dan moet je alles gewoon cash even afrekenen.
Hebben ze niet.
Dus.....
Opgelost....
Vrouw was niet de moeder.
De moeder was bij de geboorte van het kind overleden.
Waarvan kennen we dat verhaal ook alweer?
En ergens viel m'n oog op een andere vrouw met een soort wasachtig poppetje in de arm.
Gewoon een prematuur die bij ons in de couveuse blijft tot.....
De kans die dat kind hier heeft?
Niet bij nadenken.
Soms, zeg maar vaak, ben je hier machteloos.
Zou Afrika je op die wijze hard willen maken?
Ik hoop dat dat nooit 100% lukt.
We kunnen de wereld niet veranderen, maar laten we maar doorgaan.
Iets omdat je het zelf wilt.....
En dan hoor je in Nederland nog geluiden dat eerst alle behoeften waarop men meent recht te hebben, moeten zijn vervuld alvorens nog een overgebleven cent aan problematiek als boven mag worden besteed.

Morgen meetings met NCS, UNHCR, IWAD etc....

Wordt vervolgd.....

donderdag 28 juni 2018

Accra.
Een dag met meetings.
Eerst de NCS.
Het secretariaat van het bisschoppenconvent van Ghana.
Een conference room vol in-de-camera-kijkend-bisschoppen.....

Nogal galmende ruimte.

Gregory's nieuwe
baas, Augustin,
ontving ons.
Een jonge en
enthousiaste kerel.

Hij was perfect op de hoogte en had alle projecten volledig omarmd. Alleen die UNHCR..... Die was natuurlijk wel verantwoordelijk. Hoewel... De bisschop van Sunyani is eigenlijk officieel project owner.

Er is uitgebreid gesproken over alle financiële, technische, organisatorische en eveneens sociale aspecten van de projecten.

Om kort te gaan, alle support. En we hebben ons als team gepresenteerd en waar gemaakt.

Na dit gesprek werd er nog even van auto gewisseld en mocht Tony Boateng weer zijn favoriete V8 gas geven naar de UNHCR. Accra is verkeerstechnisch boeiend. Vooral als je daardoorheen mag persen met een grote UN-bak.

De UNHCR. De leiding was gewisseld. Er werden vele vragen gesteld. Ik heb echter de serieuze, ook door de anderen bevestigde, indruk, dat ze alleen maar bezig zijn om te laten zien dat ze op papier de controle hebben. De opmerking dat de NCS eigenlijk projecteigenaar is, deed de monden stil vallen.

Het is een feit dat het eigenlijke werk in het veld niet door een grote en logge organisatie geschiedt, maar door kleinere groepjes.

Ik heb ze alleen maar horen praten over geld, procedures, verantwoording en meer van dat soort formaliteiten.

Het ging geen enkele keer over het oplossen van een immer in een vluchtelingenkamp zich ontwikkelend permanent probleem.

Later die middag hadden we als team, incl. Augustin van de NCS, nog hele gesprekken daarover.

Ze kunnen van alles vinden.

Maar ze kunnen niets blokkeren. Hun support is in wezen ook niet nodig.

Alleen de medewerking van de NCS.

En die is belanghebbende.

We hebben nog gesproken over situaties in andere kampen, maar ze hebben geen enkel idee wanneer je daarmee zou moeten starten.

Dat wachten we gewoon af.

Had ik tijdens die typhoonramp in 2013 in de Filippijnen ook niet dezelfde ervaring met grote logge organisaties?

Er is niets veranderd.

Na dit onderhoud wat weer veel inzicht had gegeven, was er een speurtocht naar de organisatie IWAD.

Een organisatie in irrigatie en landbouw die ons eventueel zou kunnen ondersteunen. We waren hierop geattendeerd door Wilde Ganzen.

Gregory had telefonisch keurig een afspraak gemaakt, maar die bleek in de boeken te staan voor Tamale.

Nogal ver rijden....

Op het moment dat we weer zouden vertrekken kwam er iemand binnen die eigenlijk nu naar een meeting moest, maar vijf minuten vrij maakte om ons aan te horen.

Het bleek een Nederlander te zijn.

IWAD werkt eigenlijk alleen in het noorden, niet in Brong Ahafo.

Toch had ik de indruk dat hij belangstellend luisterde en dat, als we meer tijd hadden gehad, er raakvlakken tussen onze organisaties waren ontdekt.

Ik heb hem vanavond een mail gestuurd om nog eens van gedachten te mogen wisselen.

Je weet maar nooit.

Na een verlate lunch mocht Tony helaas weer van auto wisselen. Ach ja.

Morgen naar tractoren kijken.

Wordt vervolgd....

vrijdag 29 juni 2018

De laatste echte werkdag in Accra.

Morgenavond weer naar huis om hier over twee weken weer te zijn voor het PUM ECG trainingsproject.

Dus is dit voor deze reis weer het laatste deeltje.

Het onderwerp voor vandaag was TRACTOR.

Bij de NCS eerst Augustin opgehaald die mee ging.

Vlakbij bleek een John Deere dealer te zijn.

Beide Tony's stonden te kwijlen.

Maar er waren geen gebruikte exemplaren.

Toch goed om een indruk te krijgen van de prijzen.

Mooi allemaal.
 Maar wat zou de prijs zijn voor een goede, gebruikte tractor?
 En waar kunnen we die aantreffen?
 Gaan we verder uitzoeken.

Op naar de volgende tractorverkoper.
 Bleek een organisatie te zijn die we al hadden opgezocht op internet.

Er stond niet veel, maar de baas van het spul begon een heel verhaal over een andere aanpak dan we in gedachten hadden. Schaf het land aan. Huur dan zijn organisatie in om het land schoon te maken en te ploegen en verdien later geld om een tractor en zo aan te schaffen. Op veel punten had hij zeker gelijk.

Moesten we dan toch maar het hele plan omgooien?

We zaten toch in Tema.
Nog even een andere zaak opgezocht.
Gaf echter een maximaal-Malle-Pietje-achtige indruk.
En een prijsen!!!!!!
Nee dus.

Intussen had Richard gevraagd om in Tema ook nog even in zijn ziekenhuis te komen kijken.
Meteen doorgesluisd naar de administrator.
Dit keer gelukkig geen Indiase zuster.
Maar deze Ghanese dame bleek na het inschakelen van de praatmodule de “uit”-knop daarvan compleet te missen.
Nog wel iets gehoord over een probleempje met de ECG-electroden.
Gimmy?
Nee dus.
Maar met een mannelijke collega van haar was binnen een paar minuten te bespreken dat we maandag 16 juli best even wilden komen praten over onze ECG-plannen.

Intussen was het al behoorlijk laat geworden en bleek de afspraak met Wisdom, de PUM vertegenwoordiger in Accra, niet meer te gaan lukken.
Mede omdat die met een defecte auto (Ghana?) even naar de andere kant van Accra was verdwenen.
Kost in de vrijdagspits uren.
En het verkeer is al zo “interessant”

Dus tijd voor een local Ghanees restaurantje.

Beelden spreken voor zichzelf.....

Intussen met elkaar even aan het rekenen geslagen.

En dan blijkt dat het voorgesteld inhuren van cleanen en ploegen van het land evenveel kost als het nu geschatte bedrag van een gebruikte tractor etc. plus de offerte van het cleanen in Berekum.

Dus gewoon weer terug naar plan A.

Inmiddels had Tom Durang van IWAD op mijn mail geantwoord en gevraagd naar verdere informatie.

We gaan verder met elkaar overleggen.

En Gregory en Augustin gaan kijken wat er binnen de Diocese te vinden is aan experts of organisaties om ons landbouwtechnisch te gaan ondersteunen.

Er zit beweging in.

Morgen de laatste dag.

Bismark van Save a Child's Heart heeft niet meer gereageerd.

Rijden we voornoemde maandag misschien "gewoon" even langs.

Dan morgen maar een dagje relaxen en Sr. Judith weer eens ontmoeten.

Lang geleden.

Morgen weer terug vliegen naar huis.

Over twee weken hier weer terug.

Het wordt al een deel van mezelf.

En dus zal ik zondag weer niet aanspreekbaar zijn.

Of ik het dan mis?

Hoe kan je dat boeiende verkeer hier nou missen.

En al die dingen die voortdurend anders gaan dan gepland.

Fufu en banku zal ik niet missen.

En onder "beef" versta ik ook iets anders dan hier geserveerd.

Maar die banaantjes.

Die pannenkoekjes.

Maar bovenal die mensen.

Die overal zijn.

Die voortdurend je aandacht vragen.

Als ik zondag even de ogen dicht doe zie ze allemaal weer en zal ze vreselijk missen.

En op de achtergrond zie je dan al die dingen weer passeren die.....

Een vers verfrommelde vrachtwagen, waarvan de bestuurder mogelijk even in slaap is gevallen en waarschijnlijk nooit meer "wakker" zal worden....

Een vreselijk ziek kind met malaria over de schouder van een tante-in-het-zwart want.....

Een prematuurtje in de armen van een moeder, misschien nu al niet meer op deze wereld.....

Maar ook al die smoeltjes om je heen waarvoor we het allemaal doen.....

En een groepje studenten die we, met alle mensen om ons heen, inderdaad even hebben mogen helpen.

Wordt vervolgd.....

Laat wel weten wanneer.....